

Il·lunita contra la repressió

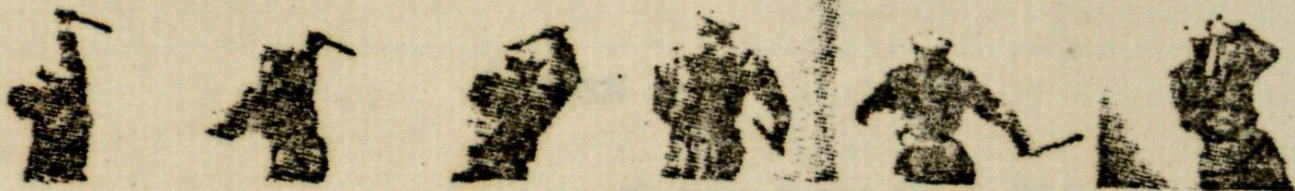

PAPERS de TREBALL i D'INFORMA-
CIÓ.

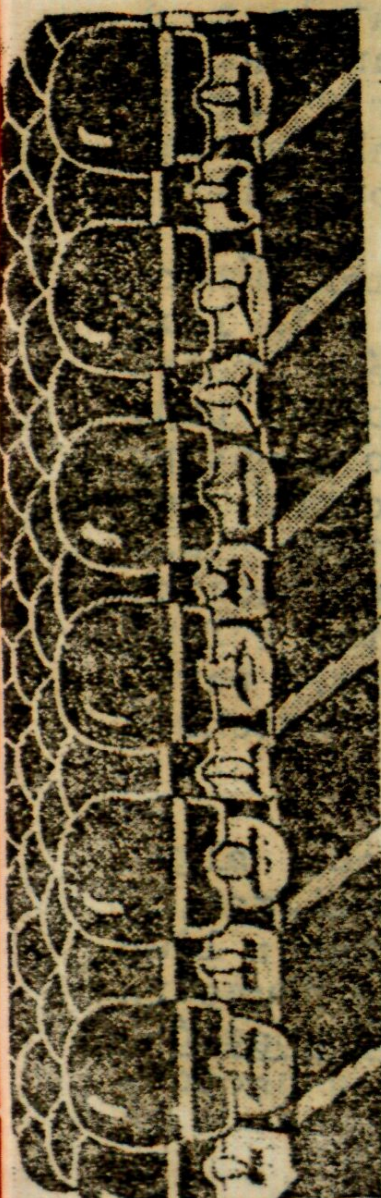
Països Catalans. maig 1972

núm. **1**

Què és CEDOC?
El Centre d'Estudis i Documentació
Obrera i Cultural
CEDOC

lluita contra la repressió

**PAPERS de TREBALL i D'INFORMA-
CIÓ.**

Països Catalans. maig 1972

num. 1

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

PRESENTACIÓ

Aquests PAPERS DE TREBALL I D'INFORMACIÓ neixen amb la intenció d'ajudar tots els demòcrates catalans, i molt especialment aquells qui lluiten per uns Països Catalans lliures i socialistes, a adquirir alguns dels coneixements útils per a fer avançar el combat contra el règim polític que ens explota i oprimeix.

Nem cregut interessant dedicar aquest primer número a les normes de seguretat necessàries per a la lluita. La repressió del règim creix cada cop més: resta com a única arma per a sobreviure davant l'onada popular. La repressió, si bé no pot aturar el moviment popular, és evident que l'entrebanca molts cops. Per tant, és molt important enfrontar-s'hi en tots els terrenys: reivindicant l'amnistia, amb la solidaritat econòmica i política amb els repressaliats, i fent per a no ésser-ne objecte. Cal tenir ben clar, però, que la millor arma contra la repressió és l'extensió de la lluita popular.

Ens ha semblat interessant de reproduir, amb algunes adaptacions i ampliacions a la nostra realitat, dos treballs que han arribat a les nostres mans: l'un publicat per l'organització obrera anomenada "Nuestra Clase", reproduït per capítols a fulls d'informació nacional; l'altre elaborat per l'organització nacionalista revolucionària basca E.T.A.

Esperem que tot sigui d'utilitat. I especialment als nous elements que cada dia s'afegeixen a la lluita, els quals molts cops manquen d'una preparació adequada en aquesta matèria.

índex

Capítol I: LA POLICIA POLÍTICO-SOCIAL I ELS SEUS MÈTODES.....	4
- Objectius.....	4
- Fonts d'informació.....	4
Capítol II: NORMES PRÀCTIQUES D'ACTUACIÓ.....	6
- 1. Mesures de Seguretat.....	6
- El seguiment.....	6
- El telèfon.....	6
- La correspondència.....	7
- A casa.....	8
- Adreces i notes.....	9
- Els registres.....	9
- Les reunions.....	10
- Les accions (abans, durant, després).....	12
- Conducta general.....	13
- Entre companys.....	13
- 2. La Detenció i l'Interrogatori.....	14
- A la comissaria (ingrés i calabós).....	15
- L'interrogatori.....	17
El tempteig.....	18
L'engany.....	19
Roda de preguntes.....	20
El bo i el dolent.....	20
El "careo".....	21
Les amenaces.....	21
Amenaces a les companyes militants.....	22
Els cops (2on. grau).....	23
- La declaració.....	25
- Al Palau de "Justícia".....	26
- 3. A la Presó.....	27
- El període.....	27
- El pati.....	28
- 4. La Llibertat.....	28
- Conclusions.....	29
Capítol III: NORMES DE SEGURETAT D'ETA.....	30
- En cas de tenir a casa un escapat.....	30
- L'escapat.....	30

- Quan estem amagats.....	30
- Caracterització (ulleres, cabell, roba, etc.)	31
- Comentaris i confidències.....	32
- Les accions.....	33
- La tortura psicològica.....	35
- La tortura física: la violència.....	36
- A la presó.....	37
- Els vehicles.....	37

7		-
8		-
9		-
9		-
10		-
10		-
11		-
11		-
12		-
12		-
13		-
13		-
14		-
14		-
15		-
15		-
16		-
16		-
17		-
17		-
18		-
18		-
19		-
19		-
20		-
20		-
20		-
21		-
21		-
21		-
22		-
22		-
23		-
23		-
23		-
24		-
24		-
25		-
25		-
26		-
26		-
27		-
27		-
28		-
28		-
29		-
29		-
30		-
30		-
30		-
30		-

capítol primer

LA POLICIA POLÍTICO-SOCIAL

I ELS SEUS MÈTODES.

objectius

El principal instrument de repressió en mans dels capitalistes és la policia. Això no obstant, l'objectiu immediat de la policia és molt més conèixer que reprimir. Conèixer per a reprimir en l'hora escollida. La policia té paciència, i un militant conegut, en llibertat, li proporciona més informació que a la presó. Per aquest motiu, el que descuida la vigilància "perquè fa temps que la policia no es posa amb mi", i creu que l'han oblidat, està caient en el parany.

fonts d'informació

Per a obtenir informació, la policia té tres fonts principals. Una d'elles és la que nosaltres mateixos els proporcionem amb la nostra ignorància i descuits. És increïble la quantitat d'agendes, notes, actes de reunions, etc. que cauen a les seves mans en un registre o en una detenció. Això sense comptar amb el que sap pel control de la correspondència i dels telèfons.

L'altra font d'informació és la seva pròpia investigació rutinària: vigilància dels fitxats, interrogatoris, l'espionatge, la infiltració, etc. Modernament la policia ha creat un cos de policies-espies que tenen per missió infiltrar-se en les organitzacions polítiques i sindicals. Se sap que 800 joves dels dos sexes, entre els 18 i 24 anys, foren entrenats l'estiu del 1969. Avui són per tot arreu, principalment a les Universitats, medis intel·lectuals, etc.

L'exili és també un bon terreny per a l'espionatge

de la policia. El 1962, quan les vagues d'Astúries, es presentà a París un "minero" que fugia de la repressió. Ràpidament se li obriren totes les portes, i en pocs dies a l'Estat espanyol les detencions, molt ben orientades, començaven.

Una altra estratagema és la utilitzada darrerament per la policia, portant cubans anticastristes que es van fer passar per militants d'organitzacions revolucionàries sudamericanes ("Tupamaros", "Montoneros", etc.), infiltrant-se així en les organitzacions polítiques d'aquí.

La tercera font d'informació de la policia són els delators o xivatos. L'Estat dedica 8 milions de pessetes mensuals per a pagar-los i es preocupa constantment de fomentar aquelles debilitats humanes que puguin proporcionar-li fidels informadors.

ANTONIO JUAN CREIX

JEFATURA SUPERIOR DE POLICIA E/GORDONIZ BILBAO

TORTURADOR

ESTE SUJETO ES EL RESPONSABLE DE TODAS
LAS TORTURAS EFECTUADAS POR LA POLICIA
A LO LARGO Y ANCHO DEL PUEBLO VASCO

NORMES PRÀCTIQUES D'ACTUACIÓ

1.- mesures de seguretat

Per a evitar que caiguin militants o informació a mans de la policia, el principi general és considerar-se sempre vigilat i actuar en conseqüència.

el seguiment

Molts cops, la policia, abans de detenir una persona, la té en observació, la fa seguir. Si ho considera oportú, la policia utilitzarà nenes o dones per a desorientar; és capaç de totes les disfresses i fins i tot de canviar de persona cada 200 metres.

La preocupació elemental abans d'anar a una cita o a una reunió és assegurar-te que no et segueixen: no anar directament al lloc de la cita o reunió, fer marxa passant per un carrer poc freqüentat. Si creus que et segueixen, la millor manera de despistar és agafar un mitjà de locomoció.

En els pobles és més difícil despistar al qui ens segueix, pero en fer-se ostensible, la vigilància perd gran part del seu valor.

No s'ha de caure en la mania obsessiva que qualsevol passejant és un policia.

el telèfon

És una de les principals fonts d'informació de la policia i encara que no es diguin coses concretes, els serveix per a relacionar gent. Tècnicament els és molt fàcil controlar tots els telèfons que vulguin. És tan sols una qüestió de pressupost. Es diu que, du-

rant l'últim "estado de excepció", a Barcelona hi havia 800 telèfons controlats. Tan sols en el cas de personatges molt importants l'escolta és directa. El normal és que en trucar o en ésser trucat, un dispositiu posa en marxa un magnetòfon que es para en acabar la comunicació. Diàriament les cintes són revisades per un equip d'especialistes.

No hi ha manera de saber si el teu telèfon està controlat. Els qui sempre estan sentint sorolls, que ho atribueixin a la instal·lació o als paràsits; i els qui saben trucs es passen de llestos. Sols hi ha una norma: comportar-te sempre com si t'estiguessin escoltant.

Les trucades imprescindibles cal fer-les des d'un telèfon públic, evitant dir el teu nom, portant preparat el que es va a dir i parlant a poc a poc, per a no cometre errors. Les converses absurdes són evidència que es porta una activitat clandestina.

Mai no s'ha de donar una cita completa per telèfon. Tan sols l'hora. La resta es té fixat per endavant.

No donar mai noms per telèfon.

la correspondència

Escriure el menys possible. Hi ha un equip de policies a Correus treballant sense descans. El seu sistema és el següent: escullen a l'atzar una saca i extenen totes les lletres davant d'ells. Aquelles que els semblen sospitoses (pel seu gruix, per la seva adreça, per l'escriptura, per haver-n'hi moltes d'iguals, etc.) les posen a part i n'examinen el seu interior. Els angles del sobre sempre estan mal tancats i sinó l'obren una mica i introdueixen un aparell especial amb mirall i llum que els permet veure el que diu la lletra. Si els interessa treure'n fotocòpies, se serveixen d'unes pinces llargues i primes i enrotllen el paper traient-lo fàcilment.

A més a més d'aquest mètode a l'atzar, no hi ha res

més fàcil que interceptar el correu de les persones que la policia vulgui. L'interessat continua rebent les lletres tancades, sense adonar-se de res.

Cal evitar posar noms. Desconfiar de tota precisió de lloc, treball, data, caràcter, etc.

Rebre la correspondència a casa d'altres que no estiguin fitxats per la policia (això és el que se'n diu tenir una bústia).

Si és possible, escriure la lletra a màquina, i en tot cas el sobre, si més no.

Molts sobre iguals poden cridar l'atenció. Utilitzar bústies diferents.

Per a les lletres importants, la millor bústia és la de l'estació ja que així s'evita el control central, encara que queda el de la distribució.

a casa

La regla principal és no tenir mai res de perillós a casa: ni llibres, ni propaganda, ni adreces o notes comprometedores. Però això no és sempre possible si no es disposa d'un altre lloc on llegir o treballar. Si no és així, cal evitar de caure en la mandra d'anar acumulant papers i estar sempre rodejats d'adreces i notes. Les adreces i telèfons més comuns cal aprendre'ls de memòria. La resta pot ésser apuntada en un tros de paper que pugui amagar-se fàcilment (en un llibre, tan sols quan se'n tinguin molts). Els butlletins i fulls, un cop llegits, passeu-los (no els destruïu si no és en cas d'urgència; la premsa clandestina costa molt cara de confeccionar).

La millor manera de destruir papers és cremar-los tirant les cendres al vàter o a qualsevol altre corrent d'aigua. Posant-los a la rentadora i fent-la funcionar es converteixen en pasta. En petites quantitats, es poden trencar a trossos petits i tirar-los al vàter.

adreces i notes

Cau més informació a mans de la policia amb les agendes i notes que ens troben que no pas amb el fruit de la seva investigació.

La norma continua essent que no escriure és millor que escriure. Val més oblidar segons quines coses que no pas anotar-les a l'agenda o en un paper. Cal fer un esforç per a retenir adreces, telèfons, etc. amb procediments mnemotècnics. Però si encara va bé prendre notes, cal fer-ho de manera comprensible tan sols per a nosaltres mateixos.

Un revolucionari no pot portar agenda. Cal fer servir papers petits que siguin fàcils d'amagar o empassar en qualsevol moment, parant compte a no deixar-los a les butxaques.

els registres

La policia pot registrar el teu domicili en qualsevol moment, quan menys ho esperis, i amb tota seguretat ho farà si et detenen. Si no s'ha proclamat el "estado de excepción", per a poder fer un registre necessiten una ordre judicial, que tenen l'obligació d'ensenyar-te, però que tan sols no faran si els la demanes. En aquesta ordre s'assenyalen les habitacions que poden registrar: normalment són el teu dormitori, lloc de treball, sala, etc. Si no porten l'ordre judicial, no els deixis passar de la porta; mentre la van a buscar al jutjat de guàrdia deixaran un policia a fora -que no has de deixar entrar per cap motiu: vol telefonar, anar al lavabo, etc.-, en canvi si els has deixat entrar ja no sortiran. Aquesta estona es pot aprofitar per a fer desaparèixer el que et convingui.

Cal tenir en compte que 2 exemplars d'una mateixa publicació clandestina és "propaganda il·legal". Si et troben una quantitat petita de material clandestí has

de mantenir, encara que no s'ho creguin, que no acabes de rebre per correu.

Mentre dura el registre tens dret a la presència de dos testimonis (veïns de confiança, "sereno", etc.) que vigilin que la policia no introdueixi material per a comprometre't i per a acusar-te després d'haver-lo trobat a casa teva.

A cada registre s'aixeca una acta. Vigila, abans de signar-la, com ha estat redactada. Exigeix que s'especifiqui sempre el nombre d'exemplars de cada full clan destí o llibre que trobin, perquè si tan sols posen "ejemplares de...", encara que tots fossin diferents, després podrien dir que tots eren iguals i presentar al jutjat els que ells tenen procedents d'altres registres, la qual cosa els permetria de processar-te per "propaganda il·legal". Abans de signar anulla l'espai que quedi en blanc a fi que no hi puguin afegir res un cop hakis signat. Si és necessari obliga'ls a tornar a fer l'acta. Si et diuen que és igual, que no passarà res, que és molt tard..., pensa que són assalariats dels opressors. Un descuit en aquest terreny et pot portar com a conseqüència uns mesos de presó.

Tingues en compte que cap racó de la casa resisteix un registre a fons. El material de partits polítics és de major gravetat per a la policia. L'interrogatori serà més dur, si te'n troben.

les reunions

No s'ha d'anar a cap reunió o cita sense la seguretat que no ens han seguit. S'ha d'arribar a l'hora convinguda. Un retard, per petit que fos, pot fer perillar la seguretat dels qui esperen, especialment si la cita és al carrer o en un lloc públic. La puntualitat és una qualitat revolucionària.

S'ha de procurar no quedar citats en llocs públics on hi hagi molta gent, perquè és molt difícil de comprovar si ens han seguit o si ens vigilen. Cal conèixer bé el poble o ciutat per a saber els llocs que per

meten de veure sense que et vegin, els que tenen dues sortides, etc.

Els començaments i finals de Metro i autobusos són perillosos com a lloc de cita. Dissabtes i diumenges acostumen a ésser vigilats i a voltes també ho estan altres dies. Els llocs típics de cites també són dolents ja que són molt coneguts. Cal pensar en llocs adients, i no anar sempre al mateix. El costum i la rutina són dues malalties antirevolucionàries.

Si la cita és en un bar, és millor asseure's a contrallum. No és raonable asseure's al costat d'una finestra.

A les reunions, sempre que sigui possible, cal anar-hi sense documents comprometedors. Si es fan a pisos particulars s'ha de tenir molt de compte amb la portera i els veïns. Les porteres, si la policia els ho demana, donaran tota mena de dades sobre la gent que visitava a tal veí. Cada cop més sovint, les porteries es donen com a favor a la gent que demostra la seva adhesió al règim.

El perill de les reunions és a les entrades i sortides, i amb el soroll que es pot fer si és molt nombrosa o si hi ha discussions. Les finestres obertes i les parets primes són perills considerables. Cal fer la sortida amb ordre, en grups espaiats de dos o tres. Si s'hi han portat documents comprometedors o s'han pres notes, que ho tregui tot una mateixa persona, precedida i seguida per dues més fins que agafi el vehicle que l'espera.

Els vehicles no s'han de deixar mai davant o prop del lloc de reunió o cita.

En tota reunió o cita s'haurà de preparar una coartada que, encara que sigui molt absurda, es mantindrà per damunt de tot.

Un cop fora del lloc, passi el que passi, la reunió no ha existit. Cadascú explicarà com pugui la seva presència en aquells indrets.

Si la policia sorprèn "in fraganti" una reunió o cita o assemblea, no hi ha ningú que la dirigeix. La po

licia pretendrà responsabilitzar algú que serà el més perjudicat si tu parles. "Tots parlàvem i opinàvem per un igual". No coneixies ningú. Cal mantenir la coartada que d'una manera o altra explica la teva presència en aquell loc. És el primer cop que hi anaves, no sabies que estigués prohibit, acabaves d'arribar, etc.

La sortida de l'assemblea o reunió ha d'ésser ràpida, amb petits intervals i sense parar-se a les rodalies o formant grups davant del mateix lloc de la reunió. Un cop comprovat que no hi ha cap estrany pels voltants, desaparéixer. La reunió no na existit.

les accions

+ Abans: La casa ben neta de materials comprometedors i adreces. La coartada prevista. Coneixement previ del terreny en què s'haurà d'actuar. Saber si hi ha vigilància habitual ("serenos", guàrdies, etc.). Preveure l'actuació en cas de perill.

+ Durant: Si t'agafen, mantén la coartada, sempre i quan sigui lògica i fins si no ho és. Si et donen l'alto mentre tires fulls, fuig; la policia, normalment, no acostuma a disparar contra un repartidor. Per a repartir propaganda s'ha d'establir una vigilància, fer-ho de forma ràpida, allunyar-se ràpidament del lloc i dels voltants. Si t'agafen portant-la, mantén la coartada ("em van donar 20 duros per escampar-la", o una altra). Si t'agafen que ja no la portes, tu no eres el qui la repartia... Si la llences des d'un vehicle, amaga la matrícula; amb una mica de fang n'hi ha prou; una cinta adhesiva negra pot desfigurar els primers números. En una pintada el més important és la vigilància: dos pinten i tres vigilen.

+ Després: Establir una cita de seguretat (diferents cites esglaonades en un lloc apartat del de l'acció) per a saber si algú ha estat detingut.

conducta general

El primer manament d'un bon activista és tenir coneixement perfecte del terreny on s'ha de moure. Ja n'nem parlat en l'apartat de les cites, però és també imprescindible en qualsevol tipus d'acció. El nostre terreny és la ciutat o poble on treballem i en primer lloc els voltants de la fàbrica, del barri, dels barris veïns. Ens hi hem de trobar com peix a l'aigua.

Cal evitar l'aire de conspirador d'opereta.

Ens hem de comportar amb naturalitat i desimboltura, però sense perdre l'esperit vigilant que ha d'ésser com una segona naturalesa en nosaltres.

No s'ha de vestir de manera extravagant, ni portar cabells o barbes que ens identifiquin fàcilment, que ens destaquin dels altres, especialment a les accions, però també, en general, s'ha d'evitar que ens puguin descriure fàcilment.

entre companys

En l'acció il·legal un militant tan sols ha de saber allò que és útil que sàpiga. Sovint és perillós saber o fer saber més coses de les necessàries.

Com menys coses se'n coneixin, d'un treball, més possibilitats ofereix de seguretat i d'èxit.

S'ha de desconfiar de la tendència a les confidències o a la jactància. És difícil, quan es fa un treball ben fet, que quedi en l'anònim. Hi ha una forta tendència a fer-se'n reconèixer els mèrits. És numà, però fatal; totalment contrari a una resistència clandestina. El mateix succeeix amb les confidències, que no són privatives de les dones, sinó de tot aquell o aquella que encara no ha assolit una maduresa psíquica i afectiva. Aquests joves, o adolescents perllongats, necessiten exterioritzar-se amb algú "que els compregui". Tots els problemes polítics i d'organització que coneixin seran exposats a la intimitat. Per aquest motiu la policia se serveix de dones que faci-

litin la intimitat i les confidències. Encara que l'amic o l'amiga no siguin de la policia, si l'idilli o l'amistat es trenquen, quin ús en faran de tot el que saben?

Molts confidents ocasionals de la policia són fruit de les gelosies i del despit.

Una altra actitud que cal evitar és la de xafardejar, cosa tan comú en les nostres latituds.

S'ha de destruir d'una vegada i per sempre una actitud totalment negativa: la calúnnia fruit de l'enveja i del sectarisme. Quan una persona destaca per la seva capacitat, la seva activitat i el seu lliurament, no tarda a veure's atacada per un mitjà totalment impolític: la campanya calumniosa sense cap base objectiva. La nostra acció ha d'ésser prou seriosa per a no perdre el temps en aquestes campanyes vergonyoses que tan sols serveixen per a disminuir les nostres forces, quan tenim evidentment tants enemics reals per a denunciar i combatre.

2.- la detenció i l'interrogatori

La detenció en el domicili és normalment de matinada, d'una a tres. El detingut s'altera amb més facilitat i és col·locat en una situació d'inferioritat psicològica. Et treuen del llit, davant de la teva dona i la teva família. T'humilien. Cal guardar la sang freda i no deixar-se intimidar ni provocar.

La detenció acostuma a anar acompanyada d'un registre més o menys minuciós, segons els motius pels quals et detenen. (Veure les normes sobre REGISTRES.)

Si saps o tems que et vinguin a buscar, pots amagar-te, però pensa-ho bé abans de fer-ho. Si no vas a casa teva, però vas a treballar, estàs fent el beneit, per-

què a la policia no li costa res saber on treballes, i no dubtarà a anar al teu lloc de treball a buscar-te.

A vegades, amagar-se pot salvar el militant d'un interrogatori -la qual cosa sempre és perillosa- i d'un processament. Segons la gravetat del cas hauràs d'adoptar aquesta mesura, que presenta en canvi greus pertorbacions en la vida del militant. Val més sospesar els "pros" i els "contres", sense cedir al pànic inicial.

a la comissaria

+ Ingrés: En ingressar a comissaria et prenen la filiació i et fan donar tots els objectes personals, així com tot allò que podries utilitzar com a arma contra tu mateix o contra ells. Requisen, doncs, els llumins, el cinturó, els cordons de les sabates, el bolígraf o el llapis, clauers, ulleres i corbata, etc. Et permeten conservar el tabac, diners i rellotge. Immediatament t'escorcollen, per si els has amagat alguna cosa.

+ Al calabós: Un cop llestos els tràmits anteriors, et baixen als calabossos. La cella acostuma a ésser una habitació petita, de sostre alt (aproximadament de 3 per 1'80 per 2'50 metres). No té cap moble. Només hi ha un banc de pedra adossat a la paret. La il·luminació és efectuada per bombetes de llum molt dèbil i que no s'apaguen en les 24 hores. La ventilació s'efectua per unes finestretes que donen a una mena de xemeneia exterior. Per a les necessitats fisiològiques has de demanar que t'obrin la porta i t'acompanyen al lavabo. La cella acostuma a ésser individual. De nit, et porten a vegades un minimatalàs de plàstic. Si no has pres la precaució de dur una manta amb tu, és normal que no et donin res, o en tot cas un drap d'aspecte molt dubtós.

El menjar és pèssim, però venen entrepans i begudes. A més pots rebre paquets de la teva família, amb roba

i menjar, però sense missatges de cap tipus, ni tan sols afectius. El conjunt és tètric i està calculat per a deprimir.

Tan bon punt arribis, demana per a anar al lavabo, intentant de veure pel camí si hi ha algun conegut tancat, allà. Si fos així, intenta comunicar-te amb ell, amb gestos o com el teu enginy t'aconselli, amb la precaució que no se n'adoni el policia armat. Aprofita la teva estada a la cella, abans de l'interrogatori, per a asserenar-te i establir una coartada, el més lògica possible. Pot ésser que no sàpigués exactament per què ets allà (poden haver agafat la teva adreça a algú que hagin detingut, o poden haver donat el teu nom). Disposa't a lluitar. Gran part del teu futur i el dels teus companys és en joc. Si no hi ha "estado de excepción", només són 72 hores. Molts ho han suportat, fins amb interrogatoris més durs. Pensa que no és qüestió de fortalesa física, sinó de convenciment i de coratge interior. Alguns líders que només lluitaven pel seu prestigi personal es van comportar de forma lamentable, mentre que altres militants aguantaven estoicament; hi ha hagut algun cas molt desagradable. Fes-te a la idea de rebre i aguantar. Pensa en les conseqüències de la teva debilitat: per a les organitzacions, detencions i desfeta; per a tu, la presó i la vergonya.

Si està decretat el "estado de excepción", la policia pot retenir-te en el calabós, incomunicat, tot el temps que vulgui. Si fa servir mètodes durs, et serà molt més difícil de resistir, ja que el teu aliat més important -el temps- s'ha passat al camp enemic. Així, cada minut que passa, no és un minut que els guanyes a ells sinó un minut que et colpeja, que et va treballant psicològicament. Et vindrà el sentiment que estàs totalment a la seva mercè. Ells són més forts, ja que tenen tots els mitjans; en canvi, tu i els teus amics sou una colla d'idealistes sense possibilitats de fer res. I quan vagin passant els dies (durant el "estado de excepción" del 1969 hi va haver gent que

s'hi estiguessen fins a 30 dies) i els interrogatoris durs es vagin succeint, la fatiga i la desmoralització s'aniran apoderant de la teva persona. Tot i això, si no és per una causa especial -que et creguin dirigent d'una organització política, estudiantil, o sindical- no et collaran tant. Malgrat això, necessitaràs tot el teu coratge i tota la teva moral. I pensa que, a mesura que anem avançant vers la revolució socialista i l'alliberament nacional dels Països Catalans, el "estado de excepción" serà la regla...

Si amb tu a la cella hi ha algú que no coneguis, vés amb compte: pot tractar-se d'un confident.

l'interrogatori

És un dels principals mitjans que té la policia per a conèixer una sèrie de detalls i de coses concretes.

Amb la finalitat d'afeblir la teva voluntat i els teus nervis, hom utilitza uns mitjans de pressió física i psicològica.

Segons la importància que donin al detingut, i segons les ordres superiors del moment, podem establir tres tipus d'interrogatoris:

1er.- El "benigne", en el qual només es fa servir la pressió psicològica, el desgast nerviós i els paranyes de rigor. Amb tot, pot haver-hi una petita però ocasional pressió física.

2on.- La forma "dura". Les pressions físiques -cops i cansament-, en són la base. S'utilitzen les mateixes tàctiques de desgast nerviós que en el primer tipus, amb la diferència que ara són molt més eficaces, ja que el cansament i el dolor et van afeblint.

3er.- El "tercer grau". En aquest cas ja es pot parlar obertament de tortura. S'usen mitjans mecànics, elèctrics i tèrmics, així com molts d'altres sistemes per a fer "entrar en razón...". (D'aquest "tercer grau" no en parlarem. En general és utilitzat en casos molt greus durant un "estado de excepción". No els importa deixar senyals, ja que tu no tens cap mena de protec-

ció. En aquest cas, l'únic que es pot fer és callar i aguantar fins on es pugui, inclús fins la mort. A l'Estat espanyol no és massa corrent encara aquest "tercer grau", mentre que a l'Amèrica del Sud ja comença a ésser-ho.)

En conseqüència, parlarem a continuació dels tipus 1er. i 2on., ja que són els més habituals.

= L'objectiu de la policia és:

- + Conèixer les teves activitats de militant amb el màxim de detalls possibles;
- + Implicar en aquestes activitats al màxim nombre de gent, gràcies als noms que tu els pots facilitar;
- + Fer-te confessar que pertanys a una organització política, amb la qual cosa ja et podran processar.

= Els mitjans de la policia són nombrosos:

el templeig

Si és la primera vegada que passes per comissaria i no saben gran cosa de tu, el seu primer objectiu serà el d'esbrinar en quin terreny o ambient et mous, partint dels temes que t'interessin més. A fi que t'obris, tractaran d'inspirar-te confiança. S'interessaran per les teves circumstàncies personals. Si ets catòlic, et diran que ells també ho són. Si ets obrer, et diran que ells són fills d'obriers i que comprenen la lluita obrera, a través de la C.N.S., naturalment. Comencen a parlar i parlar de política. T'expliquen barbaritats de la guerra civil espanyola, russa, xinesa, dels capellans progressistes, del comunisme, del catalanisme, etc., fent-te intervenir en la conversa, tot observant les teves reaccions.

A la meitat d'aquest diàleg amical, entrarà un policia que dirà: "¿Qué tal es éste?" La resposta serà que ets més bo que un tros de pa. Fins i tot t'oferiran cigarretes, i també café o begudes, amb el fi de perllongar aquest fals clima d'afabilitat, sobretot si ets u-

na persona comunicativa.

Vés molt amb compte a no defensar els teus autèntics punts de vista amb les autèntiques raons. No els expli-
quis un "cuento" d'estar per casa, perquè no s'ho em-
passaran. Emperò, et pots mostrar partidari d'un règim
més liberal i avançat que el que patim, on els obrers
puguin viure millor, etc. Procura allargar aquesta xer-
rada, ja que és temps que estàs guanyant. Parla amb
tranquillitat i pensant el que dius, a fi de mantenir-
te sempre alerta, en lloc de pretendre inconscientment
volar convèncer la policia de les teves idees, com ho
han intentat alguns militants, tan fanàtics com estú-
pids, d'un grup visionari ja desaparegut.

Vigila el que dius, però vigila també els teus ges-
tos, la teva mirada, el to de la teva veu, l'expressió
de la teva cara. No són grans psicòlegs, però n'hi ha
que tenen més de 30 anys d'experiència. Així que, pa-
rodiant el refrany, podríem dir que: "El policia sap
més per vell que per policia".

l'engany

És d'allò més normal i forma part de qualsevol tipus
d'interrogatori. "Ho sabem tot"; "Els altres ja ho han
reconegut"; "Tenim a fulano que ens ho ha dit tot".
Fins i tot poden ensenyar-te declaracions (falses o
vertaderes, ja que això no no sabràs). Relliguen de-
talls que coneixen: "Tal dia a tal hora, amb fulano,
vestit d'una tal manera". Els detalls els lliguen bé,
amb la seva experiència i amb la seva imaginació. De
vegades encerten; en d'altres fan el ridícul.

No has de creure res del que et diguin. Encara que
fos cert, has de negar-ho fins a l'evidència. Deixa'ls
parlar. Si et presenten una foto teva, has de negar
que ets tu (l'han trucada). No saps res de res, però
sense fer-te el "maco": has de mantenir l'expressió
d'estar espantat -això no et costarà pas gaire- i
d'estar desconcertat per la teva detenció.

roda de preguntes

Diversos policies situats al teu voltant començaran a preguntar amb pressa sense deixar-te temps per a respondre. De sobte, introduiran la pregunta clau. Si els estàs mirant a la cara i han donat en el clau, no podràs evitar que les pupil·les se't tornin petites a causa de l'emoció. I ja t'hauran caçat!

No els miris als ulls. Queixa't de no poder respondre les preguntes, atesa la rapidesa amb què les formulen. Pren-te el temps que calgui per a reflexionar, encara que la resposta sigui senzilla, perquè quan vacillis davant d'una de complicada, et descobriràs tu mateix.

el bo i el dolent

En un moment donat cauran com una pedregada les preguntes, els crits, etc., o començaran a pegar-te. Aleshores n'entrarà un (en general d'aspecte agradable) que foragitarà els violents i se t'acostarà, t'oferirà cigarretes i et dirà, en un to afectuós, que té un fill com tu, que comprèn la situació, que vol ajudar-te. Et dirà que aquells "tios" són uns bèsties prou capaços de fer-te miques, que el cas els pertany a ells, però que si dius alguna "cosilla", ell pot aconseguir que et deixin en pau.

Aquesta tàctica, amb les seves variants, és utilitzada en els tres tipus d'interrogatoris i és d'una efectivitat sorprenent.

No deixis entreveure al "bo" que en desconfies, però no allarguis el joc; és perillós. Si te'n fies i dius alguna "cosilla", serà quan començaran a collar-te, ja que han vist que et poden treure coses.

el "careo"

Si una altra persona ha dit alguna cosa referent a tu o t'ha embolicat en algun assumpte, te la posaran al davant, després que tu hakis negat tot el que l'altre ha afirmat sense que tu ho hakis sabut. És un dels gaudis màxims dels policies. A les preguntes de la policia, ell repetirà tot el que ja havia dit, i no s'atrevirà a mirar-te la cara. Si tu et mantens ferm, és possible que prengui ànims: farà les seves afirmacions amb menys força i fins i tot és possible que es retracti.

Com que te'l presentaran inesperadament, observaran les vostres reaccions: si us saludeu, si se us escapa algun gest, etc. És possible que us deixin sols en un despatx, com si es tractés d'una badada. Us estaran observant i escoltant, per algun lloc d'observació secreta. Ni un gest, ni una paraula entre vosaltres! Si l'altre està realment enfonsat i et demana perdó, l'envies a fer punyetes i l'acuses, amb gran indignació, de voler ficar-te en un merder.

La teva actitud ha d'ésser en tot moment la de negar allò que ell diu. És un fill de puta que t'està emmerdant. No és cert allò que diu, ni tan sols el coneixes.

les amenaces

Són de diversos tipus.

Si et creuen una persona que s'espanxa fàcilment, començaran a interrogar-te amb una pistola damunt la taula. Et diran que t'has fotut en un vertader merder, del qual et serà molt difícil de sortir, ...llevat que collaboris. Si aquest sistema no dóna resultat, passaran als insults i a les amenaces cridades a cinc centímetres de la teva cara.

Un altre sistema usat molt sovint, i teatral, és el següent: En el moment en què estan perdent la paciència perquè veuen que no els dius res, n'entrarà sobtada-

ment un (d'aspecte ferotge) que cridarà: ";Dejádmelo a mí! ;Yo sé cómo tratarlo! ;Lo cojo y le hago esto y lo otro y veréis cómo canta!". Aquest individu, els interrogadors el treuran fora, fingint grans esforços i dient coses com: "Luego, fulano, luego; sólo si no dice nada. ¿Eh?". L'altre se n'anirà traient escuma per la boca, i els que es queden, comentaran "dissimuladament" allò que li va passar a l'últim detingut que aquest fulano va agafar pel seu compte. Adreçant-se a tu t'explicaran que hi ha policies de totes menes, i que la declaració ha de sortir i que si t'obstines no podran contenir per més temps a aquell fulano. És possible que aquest individu entri diverses vegades i que, fins i tot, et clavi alguns cops "en plan de muestra".

En algun moment et poden entrar ganes de riure. Si ho fas estàs perdut. Fes-te l'espantat i digues que si sabessis alguna cosa ja els ho diries.

Si t'agafa aquell fulano, entres en el segon tipus d'interrogatori.

Les amenaces als teus familiars solen ésser efectives si no estàs preparat.

Si algú de la teva família ha estat fitxat, t'amenaçaran amb anar-lo a buscar i colpejar-lo davant teu. També poden amenaçar-te amb fer això o allò a la teva dona, companya o promesa.

No t'espantis, perquè no ho faran. Abans d'això, tu passaràs als graus 2on. i 3er. de l'interrogatori.

amenaces a les companyes militants

Si ets dona, estàs més exposada als insults i amenaces grolleres, al que poden fer amb tu, etc. Es burlaran del teu físic, del teu vestit. Recorda que et trobes entre homes hostils, que poden martiritzar la teva oïda amb paraulotes força humiliants. En general, la seva concepció capitalista del paper de la dona, els fa creure que ets l'amiga de tal o qual militant, i

que, per tant, pots saber alguna cosa, però que no ets perillosa. Només en casos en què estiguin molt segurs d'aquesta perillositat, es posaran furiosos i és possible que es deixin portar pel seu sadisme.

El millor és seguir-los el corrent. En efecte, tu el que volies era "coger novio". La teva millor defensa és fer-te la tonta, la frívola, l'enganyada, la despitada, però sense donar cap dada d'interès. En qualsevol cas, segueix les normes generals.

els cops (2on.grau)

La policia, a la comissaria, pot fer-ho tot, aquesta és la veritat. Si ets un manifestant, un assembleïsta, un repartidor d'octavetes, un home de base, la cosa no passarà, com a màxim, d'uns cops durs i repetits. Si estan convençuts que ets un dirigent, és molt fàcil que arribin fins a la tortura. Però sempre començaran pels "mètodes manuals".

Un mètode molt emprat en el qual la violència física es combina amb la moral, és el conegut amb el nom de "la rueda". T'introdueixen en un despatx en el qual hi ha 6, 8, 10 o més policies de la Brigada Social. Et deixen en el centre i comences a rebre cops i patades. Et van passant de l'un a l'altre a cops de puny, a empellons, al temps que t'insulten i t'increpen.

Els cops donats amb les mans poden revestir múltiples modalitats. Ells saben com colpejar en els llocs més sensibles i sense deixar marques delatores. De vegades, a més de les mans, utilitzen porres.

Un altre sistema que fan servir és el dit de "la estatua". Consisteix a fer-te estar dret, sense que et puguis recolzar ni moure, durant 24, 36, 48 hores, o fins que caiguis i t'hagin d'aixecar aleshores a cops de peu. Se t'inflen les cames i un formigueig et recorre la columna vertebral. Però, pel fet que representa llarg temps i és poc "convinent", no és massa utilitzat.

La violència es converteix en tortura quan és usada sistemàticament i científicament. És allò que ells diuen "el tercer grado". Poden començar per penjar-te despullat, dels punys o dels peus, de les canyerics de la calefacció, per a poder-te donar cops a carretades. D'ací en endavant, els mitjans són molt variats i serien llargs d'explicar. (No parlarem d'aquests mètodes, ja que en l'estadi actual de la lluita popular als Països Catalans, acostumen a no utilitzar-lo. A Euzkadi sí que ha estat utilitzat contra militants de l'organització E.T.A.)

Pretenen que perdís la dignitat, que et dobleguis. Mai no has estat tractat amb tanta violència, amb tant de menyspreu.

El temps més anguniós és el que passes a la cella, entre pallissa i possible pallissa. És aleshores quan has d'enfortir-te. Has de reafirmar-te en la causa per la qual estàs lluitant. És una causa justa que s'enfronta a tot un aparell repressiu, en les mans del qual et trobes ara. És un risc que no coneixies. Pensa en la importància d'allò que està en joc; que molts altres han passat per aquest tràngol i n'han sortit airosos; que està en les teves mans que el moviment popular i d'alliberació nacional no sofreixi una desfeta seriosa o bé, al contrari, que en surti enfortit, gràcies al teu exemple i al teu silenci; pensa que centenars de treballadors i gent de les altres capes populars estan pendent de tu i de la teva actitud.

Els primers cops fan mal; després, ja no. No volen matar-te, en principi... Si no parles, els fatigues, els canses, els vences (+).

(+) En aquest sentit, el llibre de Henry Alleg, "Per què hem vençut la tortura", publicat en català per Nova Terra, és revelador quant a la capacitat de resistència humana a la tortura física i psíquica, quan aquesta capacitat està sostinguda per una profunda convicció en la justícia de la causa per la qual es lluita.

la declaració

Repetim que, quan ets davant la policia, cal negar fins i tot l'evidència. Però molt especialment cal evitar de dir qualsevol cosa que pugui comprometre altres persones. Si no podem negar la nostra participació en alguna qüestió, hem de mantenir tothora que hem actuat individualment i per pròpia iniciativa o bé que el nostre és un paper subaltern, que hi ha hagut una tercera persona que ens hi ha portat (a la reunió, acció, organització política o de masses, etc.) i que de aquest tercer no en sabem altra cosa que el dia aproximat i el lloc on el vam conèixer (excursió, acte cultural, etc.), el seu aspecte físic (imaginari, naturalment, però com més detallat millor) i com es feia anomenar (un nom qualsevol), a més d'afegir-hi que sempre (les menys vegades possibles; millor una sola) era ell el qui feia per trobar-nos a fi d'encomanar-nos algun afer i que nosaltres no sabíem com connectar-hi ni on trobar-lo.

Quan considerin que ja has dit tot el que sabies, o pensin que ja no et trauran res més de tu, o se'ls acaba el terme de 72 hores, redactaran la teva declaració, que et presentaran després per a signar-la.

Llegeix-la atentament abans de signar-la. Si no estàs d'acord amb alguna cosa del que posa, no signis, mentre no ho canviïn.

Vés amb compte amb els termes i les frases ambigües o poc clares, ja que tractaran d'embolicar-te al màxim. Aquí també cal tenir en compte allò dit sobre les Actes en un registre domiciliari. Si tu dius que la declaració no és exacta i no la signes, ells et diran que és igual, que no té cap importància, que després la rectificaran davant el jutge, que es triga molt a fer-ne una de nova, etc. No en facis cas i nega't a signar, encara que et peguin o amenacin. Et pots jugar mesos de presó.

al palau de "justícia"

De la "Jefatura" de Policia es passa al Palau de "Justícia". Si els teus familiars o amics s'han preocupat, t'hi esperarà un advocat. No és convenient que els teus companys de militància vinguin a esperar-te, ni que diguis coses comprometedores en veu alta. No baixis l'atenció. En els casos importants, la policia acostuma a anar patrullant pels voltants, a veure què passa.

A l'advocat de confiança pots informar-li amb tota sinceritat de les declaracions fetes davant la policia, sense deixar-te res, especialment allò que faci referència a d'altres militants o a la seguretat de l'organització, per a passar ràpidament l'avís oportú. Segueix en tot moment les instruccions de l'advocat, sobretot si el veus abans de la declaració davant el jutge de guàrdia.

Si, per qualsevol circumstància, no hi fos, el teu advocat, tingues compte amb això següent: el tracte en el jutjat és totalment correcte; en aquest sentit pots estar tranquil, no hi ha res a témer, ni violències ni coaccions. Faràs declaració davant el jutge o davant d'un oficial, que et preguntarà si et ratifiques en la teva declaració feta davant la policia.

Aprofita aquest tràmit per a arreglar, fins on sigui possible, la teva declaració feta davant la policia, encara que t'hagi semblat totalment correcta. Torna a llegir-la amb més calma. Nega el que hagi pogut reconèixer, si és matèria delictiva, però tingues en compte això:

Un fet aïllat es pot negar rodonament, bo i assegurant que has signat sota coacció. Dos fets, també. Una història coherent i ben construïda, ja és menys fàcil. Però si coincideix, a més, amb la d'altres, és pueril el negar-la tota, atribuint-ho a la coacció.

Si llegint la declaració, amb calma, davant el jutge, et sembla que hi ha una frase ambigua i que s'avé al doble sentit, aclareix quina significació volies donar-li en el moment de pronunciar-la.

Si els cops han deixat marques sobre teu, tens dret a demanar un metge forense que et reconegui i deixi constància dels senyals deixats, en un informe escrit que s'afegirà a la teva declaració. Es resistiran a fer-ho, però has d'insistir i negar-te fins i tot a signar la teva ratificació, mentre no hakis estat reconegut pel metge. Et serà després molt útil en el judici; fins i tot és possible que no hi arribis: s'han donat alguns casos.

3.- a la presó el període

Es diu així al lapse de temps de 3 a 8 dies en que l'aïllament del pres que arriba a la presó és quasi total. No et mouen de la cella, com no sigui per a anar a fer les necessitats fisiològiques col·lectivament. Pot haver-hi més d'un detingut a la mateixa cella.

Aprofita aquest temps per a lligar les declaracions, per a comunicar-te amb l'exterior pels mitjans al teu abast, per a adonar-te de la situació general, i per a procurar avisar les persones no detingudes que hagin pogut estar compromeses amb les teves declaracions o la de tots. (Això si no s'ha pogut fer al Palau de "Justícia".)

Són moltes les hores mortes. No t'obsessionis pensant en la teva família o els teus fills. Llegeix i estudia. Conversa amb els altres i fuig dels temes aflictius. Acreditat com a un bon company. A la presó

continua la lluita. Prepara't i prepara els altres a fi que siguin més eficaços a la sortida.

el pati

Passat el període, la major part del temps es passa al pati. Els contactes s'amplien. Entres en relació amb gent de tots els grups polítics. No caiguis en la discussió per la discussió, ni tampoc en el xafardeig més o menys polític.

La presó tendeix a aguditzar els defectes de les persones, els trets psicològics pitjors. No et permetis la més petita mesquinesa egoista: continua militant. Viu pendent del que passa a l'exterior (sempre es filtren notícies) i pensa que la presó no ha d'ésser el centre d'atracció del moviment polític.

Prepara't físicament i intel·lectualment per a continuar la lluita activa, tan aviat com estiguis en llibertat.

4.- la llibertat

Si en el Palau de "Justícia" el jutge no na trobat elements per a declarar el teu empresonament, et posaran en llibertat. Si passes a la presó, t'arribarà la llibertat provisional al cap d'un temps, més o menys llarg, segons allò de què se t'acusi.

Una vegada en llibertat has de tenir en compte que: Tot i que la policia no hagi pogut inculpar-te de gran cosa, no es dóna per vençuda. Continua sospitant de tu. Es segur que durant uns quants dies seràs vigilat. Controlaran el teu telèfon, a quines hores arri-

bes a la nit, a quines nores surts els dissabtes a la tarda i els diumenges al matí. Controlaran quina classe de gent ve a visitar-te immediatament després de la teva alliberació, etc.

Extrema encara més, durant 15 dies, les mesures de seguretat. Vigila sobretot que no et segueixin. No facis entreveure, en les aparences, que continues lluitant en la clandestinitat.

La solució fàcil que alguns adopten de no fer res durant 15 dies és una solució falsa. Cal adoptar totes les precaucions que siguin necessàries, però no es pot deixar de fer, d'actuar.

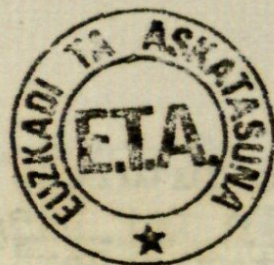
conclusions

Totes aquestes normes no han de llegir-se, per a informar-se simplement, com qui llegeix una novel·la.

Cada grup, del tipus que sigui, ha d'aplicar-les, adaptant-les a la seva situació concreta.

I cal dedicar cada dia un temps considerable per a comprovar que no han estat oblidades i que es van complint.

CAL PREPARAR-SE PER A ÈPOQUES REPRESSIVES ENCARA MÉS DURES, QUE VINDRAN SI INTENSIFIQUEM LA NOSTRA ACCIÓ.

NORMES SEGURETAT d'ETA (extractes)

en cas de tenir a casa un escapat

- Ensenyar-li la manera de fugir.
- Que totes les seves coses estiguin aplegades a la seva habitació.
- Si ha d'estar amagat, no pot ésser vist per ningú: ni per amics ni per familiars.
- Les coses comprometedores les ha de guardar l'amo de la casa.
- Tenir a punt la coartada de com s'arribà a la casa, per mitjà de qui, etc.

l'escapat

- Qui el va presentar i com va arribar a la casa.
- Preparar la seva vida fora de casa (estudiant, re presentant, etc.).
- Estada a la casa. La millor manera és en forma de pensionat: per això cal que els amos facin un rebut cada mes. Així no es trobaran compromesos.
- Quan l'individu hagi marxat, cal oblidar-lo i, si se'l torna a veure, la millor actitud és no conèixer-lo. Compte amb els sentimentalismes!

quan estem amagats

És indubtable que les persones que ens tenen a casa seva amagats són de plena confiança, així com nosaltres per a ells. Això no obstant, no oblidem mai dels mais les mesures de seguretat:

- Mai no donar dades personals, noms, adreces, estudi o treball, poble o "provincia" on un viu, zona on s'actua, motiu d'ocultament, accions anteriors

- o futures, noms ni comentaris de persones...
- No fer preguntes ni acceptar que se'ns facin comentaris peril·losos.
 - Repassar amb la família totes les mesures de seguretat anotades: coartades, fugida, guardar papers, etc.
 - No efectuar futurs contactes personals moguts pel sentimentalisme.
 - En cas de trobada casual, no saludar-los com a coneguts.
 - Un cop abandonada la casa, oblidar-la per complet.
 - No comentar mai dels mais, ni amb els companys de lluita, l'estança entre dita família ni l'haver estat amagat.
 - Demostrar sempre un comportament revolucionari, intentant d'ésser el menys molest possible; fer els treballs de la casa, etc.
 - Si cal, mantenir un mitjà de contacte amb d'altres persones, i que mai no sigui de manera que coneguin el lloc on residim. Pot ésser per mitjà d'algué de la família i de forma que ofereixi seguretat a ambdues parts.

caracterització

Sense caure en extravagàncies, hem de tenir en compte que pot aconseguir-se de variar alguns detalls de la nostra cara i cos. Cal tenir present que la majoria de les persones no són bones fisionomistes i que normalment només recorden trets aïllats i molt marcats. Els següents mètodes, encara que simples, solen ésser efectius:

Ulleres. És una cosa que es recorda sempre, que crida l'atenció. Per a qui les usa normalment, la solució és posar-se ulleres de contacte, quan vulgui despistar. Cal fugir de les extravagàncies (ulleres fumades a l'hi vern). Cada cara presenta una composició determinada: rodones, allargades, ovalades, etc. Unes ulleres ben triades, poden fer variar aquests trets.

Cabell. Tot i sense perruca, podem aconseguir de variar

la traça del nostre cap i de la nostra cara per mitjà del canvi de pentinat.

Manera de caminar. Pot simular-se coixesa; d'altra banda, si ens posem sabates amb els talons desgastats de manera inversa a la que normalment solen tenir després de força ús, aconseguirem un caminar diferent. El mateix es pot aconseguir, si dins d'una de les sabates posem un suplement a la part del tacó, o si ens traïem un dels tacons.

Roba. Ha de tenir-se molt present el marc on ens mourem, de manera que ens vestim de forma normal a aquest marc. A ciutat, en trajo o jaqueta. Als pobles o zones fabrils, pot dur-se anorac. Compte! L'anorac és totalment contraindicat per a les manifestacions o per a caminar a altes hores de la nit.

Deixar-se la barba o anar mal afaitat, també és perillós. Com a punt final d'aquest apartat de caracterització:

- La comoditat és sempre perillosa.
- Una cosa fonamental que completa el quadre és el mantenir sempre una actitud despreocupada, fugint de les manifestacions de "clandestinitis".
- Mai no dir res ni aparèixer davant cap conegut quan et trobes caracteritzat.

comentaris i confidències

"Si no ho hagués comentat..." Frases com ara aquesta, o semblants, han estat corrents al llarg de la lluita en la història d'altres pobles. També entre nosaltres, sol sentir-se amb certa freqüència, després de les enganyades policials. La pràctica ens ha ensenyat com són de perilloses qualsevol tipus de confidències, fins i tot les més simples. N'hem extret aquest principi: "MAI NO S'HA DE FER ALLUSIÓ A ACTIVITATS PRÒPIES O BÉ ALLENES; PASSADES O FUTURES, NI TAMPOC MOSTRAR CURIOSITAT O ACCEPTAR LES CONFIDÈNCIES DE PERSONES FEBLES".

Fonamentalment, aquests solen ésser els motius que ens poden fer caure en aquest error:

- Inconsciència davant el perill que suposa un comentari inadequat. Per a superar-lo, hem de pensar una i altra vegada en la lluita, l'opressió i les conseqüències nefastes que pot comportar la nostra actitud.
- Afany de vanaglòria davant els nostres companys o coneguts. Aquesta actitud demostra una forma perillosa de comportar-se i qui es mostri incapaç de superar-la ha de retirar-se o bé ha d'ésser retirat de la lluita.
- Un erroni principi de lleialtat. Aquesta actitud està estesa sobretot en el camp de les relacions familiars o de festeig. I és totalment irracional, ja que el que així actua ("haig de dir-li-ho a la meva dona, amiga, promesa, etc., perquè si no fóra enganyar-la") no pensa que està signant no tan sols una possibilitat més de la seva caiguda -i de tot el que això implica per a la lluita-, sinó també la possibilitat que aquest a qui tant diu estimar, sigui torturat, interrogat i engarjolat com a encobridor. Mentre Euzkadi no sigui lliure, tots tenim l'obligació de lluitar, car és lògic, i no cal, per tant, grandiloqüents, ridícules i criminalment perilloses declaracions de patriotisme.
- Un excés de confiança. Compte amb la beguda, els moments tendres i els climes de sinceritat. Aquests són els moments més difícils per a controlar la nostra actitud i la nostra xerrera.

les accions

Tot i que les normes de seguretat varien, segons el lloc i l'acció a realitzar, etc., poden considerar-se com a fonamentals les següents:

- Coartada personal amb "testimonis", sobre el lloc on "s'estava" en el moment de dur-se a terme l'acció.
- La casa ben neta de materials comprometedors i adreces.

- Coartada preparada abans de l'acció per a tots els qui hi participen, respecte a qui l'han efectuada; descripcions físiques precises, noms de guerra, etc. Cal evitar la caiguda d'altres. Tingues en compte que el que deixa anar el nom d'un company és un traïdor.
- Com va sorgir la idea de l'acció. Així mateix cal quedar d'acord respecte als llocs en què s'hagin fet les possibles reunions de preparació i sobre què s'hi tractà.
- Estudiar, conegut el terreny, les formes de fugida, en cas que alguna cosa fallés.
- Saber si hi ha vigilància habitual ("serenos", guàrdies, vigilants, etc.).
- Cadascú ha de tenir un lloc no conegut per part dels altres companys on pugui amagar-se en cas de fugida o caiguda.
- Tota acció ha de fer-se de manera que cada participant estigui ben caracteritzat.
- En tota acció hi ha d'haver sempre un responsable, únic individu amb comandament a partir de la darrera reunió. D'aquesta manera s'eviten discussions perilloses, quant al nerviosisme, confusió, etc.
- Cada participant en l'acció ha de conèixer perfectament el seu treball específic i fer-lo sense vacil·lacions.
- Quan hi ha possibilitat real de dur a terme l'acció, cal anar decididament a realitzar-la.
- Ha d'estudiar-se amb anterioritat el que cada participant ha de dur per a aquesta acció i revisar-se els uns als altres per si duu alguna cosa innecessària i perillosa: documentació personal, papers, etc.
- Cal establir un contacte de seguretat, diverses ciutes esglaonades en un lloc apartat de l'acció, per tal de saber si algú ha estat detingut.
- Els vehicles han de portar matrícula falsa o tapada per tal d'evitar que puguin ésser identificats.
- En les pintades, l'essencial és la vigilància. Dos vigilen i un pinta.

- Quan et donin l'alto i ent alguna cosa, si és al car-
rer, fuig. Dependrà de la teva reacció que et pes-
quin o bé que et puguin fer escàpol.

la tortura psicològica

Es tracta de tenir-te en constant excitació i ten-
sió. Sol tenir-se damunt la taula una regla o una pis-
tola. El to és aspre i amenaçador. T'insultaran i ve-
xaran de paraula i obra.

Els molt sensibles o nerviosos són molt susceptibles
a aquesta tortura moral. Si no podeu mantenir la calma,
convé tancar-se en un mutisme absolut. Passaran a la
tortura física i és preferible, en aquests casos.

Et faran preguntes de doble sentit: "Ells tenen idees
diferents a les teves", "com és que col·labores amb
ells?". No contestis: et volen desconcertar. Limita't
a parlar quan t'interroguin amb tranquil·litat. Les res-
postes han d'ésser curtes. Res de seguir-los el joc.
Parla poc i encara per a negar.

Afirmen coses tallants: "Estaves a tal reunió", "sa-
bem que se celebraven a tal altre lloc...". Tens la
sensació que els altres ja han cantat i que ja ho sa-
ben tot. Desfes-te d'aquesta impressió i, encara que
sigui veritat, nega-ho.

Fan preguntes a tort i a dret, moltes a l'hora, sense
deixar-te contestar, o bé quan et trobes a mig respon-
dre. Ho fan per a desconcertar-te i mantenir-te ner-
viós. No intentis ni respondre. No parlis. Pensa totho
ra en allò que dius i no oblidis ni un mot... Tornaran
a preguntar-te el mateix. Tractaran de falsejar allò
que has dit, a fi de veure si piques, perquè diran que
abans ho has afirmat.

No facis cas del policia que et defensa. Et prometrà
aventatges, però és un farsant. Compte! Aquest és el
pitjor. Ni un mot amb ningú.

Interrogatori cada dues hores per a destruir els
teus nervis. Et parlaran amb diferents tons de duresa
per a tranquil·litzar-te.

No reconeguis pas a ningú. Calla totalment si el teu cap s'emboira. Et preguntaran pels teus amics, adreces de l'agenda, etc. Per mitjà dels confidents poden conèixer els teus amics de colla i això, a vegades, fa pensar que la policia ho sap tot.

No diguis mai els noms de la gent compromesa, bé que en puguis justificar l'amistat. No saps res de política basca ni d'embolics d'aquest tipus, i per això mateix no pots discutir amb ells de res, de res de res. (Un tema que els agrada molt són els capellans joves.) Parla poc: només allò que sigui imprescindible. Recorda que el peix mor per la boca.

la tortura física: la violència

La policia de comissaria pot fer-te tota mena de coses. És la veritat simple. Segons la categoria que t'a torguin, seràs més o menys castigat.

Pensa que la teva feblesa pot comportar presó per a tots. Parlant, obres davant teu un llarg període de presó; depèn de tu el futur dels teus companys, el de la teva organització i, a vegades, el d'Euzkadi. Si no hi ha "estado de excepción", només tenen 72 hores per a fer-te parlar. Aguanta fermament i guanya'ls per punts. No et deixis enganyar pels seus vells trucs. Et prometran la lluna amb tal que deixis anar un nom. No reconeguis res de res: si t'ensenyen una foto, digues que l'han trucada...

Un mètode corrent és el de la "rueda". La violència física es combina amb la moral a fi de desmoralitzar d'entrada al detingut. T'introdueixen en un despatx on hi ha sis o set policies fent rotllana. Et deixen al mig i llavors comencen a ploure els cops, de tots cantons, cops de peu, escopinades, cops de puny, etc. Se't passen de l'un a l'altre com un ninot, a cops de puny, al mateix temps que t'insulten.

Pretenen que perdis la dignitat, que et dobleguis. La violència esdevé tortura quan és sistemàticament emprada. No voldran deixar-te marques i recorreran a tots

els trucs possibles. Sigues ferm i resisteix, ja que està demostrat que es pot sortir ben parat d'un interrogatori.

Quan et quedis sol a la cella, entre apallissada i apallissada, és fàcil que et desanimis. Pensa en els motius pels quals has estat detingut i no perdis la moral. Endavant, ja falta poc per a passar la prova. Anima't, que si tu vols no hi valdran trucs, per a fer-te parlar. ANIM, COMPANYY!

a la presó

Passaràs uns dies en període i no et deixaran sortir de la cella. Recorda el que has dit a comissaria i allò que t'han estat preguntant. Si no coneixes el nom de l'advocat, no et confiïs en absolut: pot ésser un "social". Normalment els advocats solen ésser els mateixos. Recorda-ho tot, sense oblidar cap detall, i digues-ho com més aviat millor, a una persona de fiar. No t'avergonyeixis de res del que has dit i no callis per por. Sigues sincer i digues-li tot.

No parlis a la presó d'accions passades. Ni tan sols a la presó es pot parlar d'assumptes interns de l'organització. Aprofita el temps estudiant i no et permetis cap mesquinesa amb els companys. Demana informació als teus familiars i digues-los els mitjans pels quals se't poden enviar coses, papers, etc. Paciència!

els vehicles

- El teu mateix vehicle és tan identificador com el carnet d'identitat.
- No s'ha d'acudir mai amb el vehicle fins al mateix lloc de la cita. Cal estacionar-lo a 100 metres abans, com a mínim, o pels voltants.
- Després de cada contacte o reunió, cal assegurar-se que no som seguits fins al cotxe.
- No comentar amb persones compromeses sobre el mitjà

de locomoció propi.

- Si porten algun compromès, cal preparar una coartada per si de cas ens atura la policia: per "auto-stop", etc., i cal que el company també sàpiga justificar el viatge.
- Revisar cada nit el cotxe a fi que no hi quedi res sospitos.
- Preparar trampes per a dur-hi paquets, armes, etc.
- És convenient de tenir un joc de matrícules, documentacions d'aquest joc i carnets d'identitat falsos.
- Buscar un taller de reparació de plena confiança.
- Buscar els mitjans per a poder canviar de color un cotxe, cremat en una acció.
- Canviar periòdicament el color del cotxe.
- Buscar llocs on pugui estar estacionat el cotxe durant dies sense cridar l'atenció

- de l'acord amb el propietari.
- Si pertany algun document, cal preparar una còpia de per al de que ens serveix la policia: per "auto-avisió", etc., i cal que el company també signi per-afirmar el viatge.
- Revisar cada nit el cotxe a fi que no hi quedi res sospitós.
- Treballar sempre per a dir-hi pasports, anades, etc.
- És convenient de tenir un joc de matriculació, documentació d'arribada i sortida d'identitat tal-
- non.
- Treballar un taller de reparació de plebs confiances.
- Treballar els mitjans per a poder canviar de color un cotxe, evitant un risc.
- Treballar periòdicament el color del cotxe.
- Treballar il·lució on pugui estar estacionat el cotxe du-
- rent dies sense cridar l'atenció.

preu: 35 ptes

PAÏSOS CATALANS

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Humanística General
CEDOC